

DEN FYNSKE AMBASSADØR ER SET I GUDHJEM

13. marts, 2011

Pandekagemanden alias Gustav alias Cleve Gustavsen kan multitarske. Her taler han både i mobil med Moamar Gaddafi og rent fysisk med postmand Stefan. Foto: Jørgen Koefoed.

DET VÆLTER IND MED TEGN på forårets komme. Viben er set. Stæren er ankommet. Erantis og vintergækker er piblet frem. Tyndakset Gøgeurt spirer på Bokul og sågar et Åbo-par er blevet observeret i Nørrsand Havn. Det er meget godt altsammen. Men taler vi om et ÆGTE tegn på, at foråret for alvor er i anmarch, er der kun ét, der tæller. Og det tegn viste sig rent fysisk i Gudhjem i går:

Pandekagemanden, som også er chef for stedets fynske ambassade, stod lyslevende på Brøddebakken foran Pandekagehuset og talte både i mobil og med det motoriserede postbud. Han var iført nobel, mørk diplomatfrakke og var nøddebrun.

Da mobilsamtalen var færdig, kunne jeg sige goddag og velkommen til den glade mand.

EGO: Du har farve i ansigtet. Har du været nede og lege

med diktatorerne i Tunesien og omegn?

PANDEKAGEMANDEN: Nej, nej, nej, nej! Jeg har været på et 10 dages krydstogt i Caribien. Det kan jeg anbefale. Det er ikke spor dyrt.

EGO: Jamen, jeg vil hellere en tur til Christiansø.

PANDEKAGEMANDEN: Forståeligt nok!

EGO: Hvornår åbner Pandekagehuset – jeg ser at lokalet er fyldt op med nye vinduer. Hvad skal der ske?

PANDEKAGEMANDEN: Jamen, der skal nye vinduer i overalt. Og så skal der males. Det bliver jo en fantastisk sæson i år. Tyskerne vender tilbage til Bornholm. Og svenskerne med. Det bliver rigtig godt!

EGO: Flot nok! Men hvornår åbner du?

PANDEKAGEMANDEN: Vinduerne bliver indsat i løbe af 4-5 dage og så skal der males. Så vel i løbet af et par uger.

EGO: Kan vi nu regne med det?

PANDEKAGEMANDEN: Jeg åbner i hvert til påske!

EGO: Nåh, men så er det jo bare som alle de andre.

PANDEKAGEMANDEN: I skal lige høre et par morsomheder. Det er en mand, der kommer ind på en

bar. Han bestiller tre Guinness fadøl. Tjeneren spørger, om han ikke bare skal servere dem efterhånden, som han tømmer et glas. Nej, siger manden. Ser du, jeg har en bror i Australien og en i Amerika. For ligesom at være sammen med dem, drikker jeg så for os alle tre. Manden fik sine tre glas. Dagen efter kom han igen, og seancen blev gentaget. Det skete således i et par uger indtil en dag, hvor manden kun bad om to glas. Åh, sagde tjeneren. Det gør mig ondt. Må jeg kondolere! Hvem af dem er døde? Nej, nej. Manden vifter afværgende med hånden. De lever begge i bedste velgående. Det er bare mig, der er holdt med at drikke.

Både postmanden og jeg grinede behørigt.

PANDEKAGEMANDEN: I skal også lige høre denne her.

EGO: Den er ikke for lang, vel?

PANDEKAGEMANDEN: Nej, nej. Hør bare her. Det er en ældre dame, der sidder ved en bar. Hun bestiller en dobbelt-whisky uden is og med 1 dråbe vand. Da hun har drukket den, bestiller hun en ny. Nogle unge mennesker i nærheden synes det er fedt, at en så gammel dame går på bar og drikker ren whisky. Da hun fortæller dem, at hun er 92 år, blive de endnu mere imponeret. De spørger, hvorfor hun kun kommer 1 dråbe vand i sin sjus. Hun svarer: Jo, det er meget ligetil. Jeg bliver frygtelig

tissetrængende af vand. Det bli'r jeg ikke af whisky.

Så blev der grinet igen. Foråret begyndte at bølge.

Så glæd jeg venner i Gudhjem: Pandekagemanden er back in town, foråret ER nu på vej for alvor og inden længe er der mulighed for pandekager – og konsultationer på Den Fynske Ambassade, som sidste år fik sit hovedkontor her.

Tekst/foto: Jørgen Koefoed.